

GRATIS!

NUMMER 21 / WINTER 2009

DIRECTE ACTIE!

Blad van de Anarchistische Groep Amsterdam & Vrije Bond

DE AMSTERDAMMER OP ZIJN BEST!

www.agamsterdam.wordpress.com

Verschijnt wanneer het uitkomt!

INHOUDSOPGAVE

NUMMER 21 / WINTER 2009

REDACTIONEEL

We hebben weer wat te zeggen

Voor je ligt een nieuwe Directe Actie. Het einde van een turbulent jaar nadert. AGA heeft zich behoorlijk geroerd. In het speciale Pinksterlanddagen nummer berichtten we al over onze bescheiden bijdrage aan de overwinning op uitbuitbureau Groen Flex. Ook deden we al verslag van de picketlines die gehouden zijn bij Adecco en Randstad. Deze uitzendbureaus bemiddelen in de repressie in de bajesboten. Alle reden om ze goed aan te pakken. De laatste picketlines werden gehouden op 31 oktober in de Amsterdamse Bijlmer en Utrecht. Deze acties die in eerste instantie geïnitieerd werden door de Anarchistische Anti-deportatie Groep Utrecht, vinden behalve in Amsterdam ook met enige regelmaat navolging in plaatsen als Zaandam, Zwolle, Emmen en Nijmegen. Het komende jaar zullen Adecco en Randstad doelwit blijven, ze werven nog steeds.
Gelukkig is dit niet het enige wat er gebeurt tegen het Nederlandse uitsluitingsbeleid. Er zijn ondere andere ook lawaaidemos' geweest bij Kamp Zeist, de bajesboot in Zaandam en EGM architecten, verantwoordelijk voor de bouw van de vreemdelingenbajes in Zestienhoven. In augustus brandde daar ook een bouwkeet uit. Recentelijk schreef de AIVD een rapport waarin elk verzet tegen de deportatiemachine wordt gecriminaliseerd. Een van de vele tekenen aan de wand dat Nederland steeds sneller een andere koers gaat varen.

Nog zo'n teken is het kraakverbod. Het hing al jaren boven ons hoofd, maar nu is het dan eindelijk door de Tweede Kamer. Het zal nog even duren voor het geïmplementeerd wordt. Maar dat dit op termijn wel gebeurt, lijkt vooralsnog onontkoombaar. Het idee werd enkele jaren geleden voor het eerst geopperd tijdens een bijeenkomst van VNO-NCW regio Utrecht. De daaropvolgende propaganda door de huiseigenaren en hun politieke knaapjes, heeft ervoor gezorgd dat het eigendomsrecht middels het kraakverbod nog heiliger wordt dan het al was.

Onder leiding van de PvdA brachten de paarse kabinetten in de jaren negentig een privatiseringsstroom op gang. Tegelijkertijd gooide Bolkestein al eens een anti-migrantenballetje op. Dat was de bouillon waar de kabinetten Balkenende, gekruid door Wilders met zijn anti-islam clique, de boel mee in de soep laten lopen. Een harder en rechtser klimaat in Nederland. Individuele verrijking, overmatig bezit worden gewaardeerd en vormen van afwijkend gedrag middels repressie gecorrigeerd. Het kraakverbod doet beide tegelijkertijd. Enerzijds geeft het huiseigenaren/speculanten een vrijbrief voor leegstand. Anderzijds worden mensen die het heft in eigen hand nemen en tot directe actie overgaan om in hun basisbehoeften te voorzien gecriminaliseerd.

Enfin, genoeg geklaagd over die teringzooi. We blijven vechten. Deze Directe Actie laat zien hoe wij en sommige van onze kameraden elders in de wereld dat doen. veel leesplezier.

Contact?

mail: agamsterdam@yahoo.com

website: www. agamsterdam.wordpress.com

postbus: 16521, 1001 RA Amsterdam

ANARCHISTISCHE BIBLIOTHEEK

Iedere zaterdag 14.00 tot 1800
Bollox 1e schinkelstraat 14 16 Am★dam

Boeken
Koffie
Tijdschriften
Tosties
Info
Thee
Internet

THE WAR ON ANARCHISM

De Amerikaanse stad New York kent een lange en heftige geschiedenis van links radicalisme, veel anarchisten en andere radicalen vonden er door de jaren heen een thuis.
New York was het toneel van talloze stakingen en opstanden.
Ook vandaag de dag zijn er talloze actiegroepen actief op alle denkbare terreinen.
De geschiedenis van de repressie was niet minder hevig...
en ook die loopt door tot op de dag vandaag.
Regelmatig worden er invallen gedaan door de politie en de FBI, zoals afgelopen maand nog bij het Tortuga-collectief in Queens.

Op 1 oktober om zes uur 's ochtends werd door zo'n twintig agenten van het zwaarbewapende Joint Terrorism Task Force (een samenwerking tussen de lokale smeris en de FBI) de voordeur van de woning van het anarchistische Tortuga-collectief opengetrapt. Nadat ook op de eerste verdieping de slaapkamerdeuren waren ingetrapt werd iedereen halfnaakt in de boeien geslagen en naar beneden gebracht. In de huiskamer werden de bewoners op de bank gezet waar ze met pistolen op hun gericht in de gaten werden gehouden, terwijl de smeris de rest van het huis doorzocht. En daar moesten ze blijven zitten totdat de politie – zestien uur later! – weer wegging.

Volgens het huiszoekingsbevel, dat de bewoners pas veel later onder ogen kregen, werden de bewoners verdacht van het schenden van de federale oproerwetten en had de politie toestemming om het hele huis te doorzoeken. Volgens de politie was iedereen vrij om te gaan, maar dit betekende wel dat wanneer iemand naar zijn kamer of naar het toilet wilde, er steeds twee agenten meegingen. En wie het huis zou verlaten werd niet meer binnengelaten.

Drie bewoners bleven tot het einde toekijken hoe de politie een scheikundeset van een van de kinderen van de bewoners doorzocht en hun spullen in beslag nam. Alles wat verband hield met de G-20-protesten van 24 en 25 september in Pittsburgh werd genoteerd als 'bewijsmateriaal' en meegenomen: speelgoed, knuffelbeesten, artwork, correspondentie met politieke gevangenen, geboortecertificaten, paspoorten, het gehele videoarchief van een lokaal mediacollectief, belastinggegevens, boeken, computers, geheugensticks, mobiele telefoons, DVD's van Buffy the Vampire Slayer, vlaggen, spandoeken, posters, foto's en nog veel en veel meer.

De schijnbare reden voor de aanval had een week eerder plaatsgevonden, toen twee huisgenoten werden gearresteerd in een buitenwijk van Pittsburgh. Ze werden ervan beschuldigd het sluwe brein te vormen achter de G-20-protesten, van het 'leiden' van de demonstraties, en van 'het hinderen van arrestatie van activisten' door middel van technologieën als Twitter, waardoor hen nu een lange gevangenisstraf boven het hoofd hangt. De twee werden op borgtocht vastgehouden en, na het betalen van de borg, 36 uur later weer vrijgelaten. Los van deze aanklachten zijn er verder geen nieuwe klachten ingediend, ook niet na de inval of tegen andere huisgenoten.

Naar eigen zeggen zijn de bewoners van het Tortuga-collectief het slachtoffer geworden van de impotente woede van de autoriteiten die – net zoals in Pittsburgh – de controle zijn kwijtgeraakt. Ze zijn, met vele andere activisten, doelbewust tot zondebok gemaakt. De staat gebruikt repressie wel vaker als strategie om activisten in het defensief te dwingen door hun energie af te leiden van hun activiteiten.

'De bewoners werden halfnaakt op de bank gezet met pistolen op hun gericht'

De volgende ochtend (2 oktober) diende de advocaat van het collectief een verzoek in bij de rechtbank om de inval gerechtelijk te verbieden. Verrassenderwijs werd dit toegekend, waardoor het de autoriteiten tot de eerste rechtszitting op 16 oktober werd verboden de in beslag genomen spullen te doorzoeken. Bovendien eiste de rechter dat de politie de ware reden van de inval duidelijk moest maken. Maar toen de bewoners vroegen om een kopie van deze bekendmaking, kregen ze alleen een lijst met de in beslag genomen spullen.

De bewoners vroegen weer om opheldering, maar kregen te horen dat er helemaal geen verband bestond tussen de inval en de arrestatie van de twee huisgenoten in Pittsburgh! De ware reden van de inval mocht niet bekend worden gemaakt omdat het vergaarde bewijsmateriaal onderdeel was nog lopend onderzoek en dat openbaarmaking het onderzoek zou kunnen schaden. De eerste rechtszitting op 16 oktober bracht ook geen opheldering. De bewoners verwachtten dat de rechter een uitspraak zou doen over de rechtmatigheid van de inval en hen zou vertellen wat er met hun spullen zou gebeuren. Maar in plaats daarvan werden ze getrakteerd op een vergelijking van hun in beslag genomen boeken (in dit geval Anarchy in the age of Dinosaurs) met bakpoeder en een keukenmes. Volgens de rechter ging het niet om de in beslag genomen spullen zelf, maar om wat je er mee zou kunnen doen: crack produceren, iemand neersteken – en in het geval van hun boeken – de federale oproerwetten overtreden. De rechter liet ook weten dat ze hun spullen voorlopig niet zouden terugkrijgen en dat de uitspraak over de rechtmatigheid van de inval pas op 26 oktober zou worden gedaan, al werd die dag later uitgesteld naar 2 november.

Tot op heden weten de bewoners van het Tortuga-collectief niet wie of wat de FBI aan het onderzoeken is. Ze weten niet hoe lang het onderzoek aan de gang is of hoe lang het nog zal gaan duren. Ze weten nog steeds niet waarom de FBI een inval bij hun thuis heeft gedaan en of de FBI toestemming zal krijgen om hun spullen te onderzoeken. En bovenal weten ze ook nog steeds niet of en wanneer ze zullen worden aangeklaagd.

Voor meer info en updates check: http://friendsoftortuga.wordpress.com.

Voor een interview met een van de beklaagden over het Tortuga-collectief en de inval zie: http://www.queenstribune.com/feature/UnderTheShellAfterG20Arres.html.

Voor de aanstaande rechtszaken is veel geld nodig. Wil je een donatie maken? Neem dan contact op met de AGA.

FRONTEX

Op 2 september organiseerde All Included in Amsterdam een informatieavond over Frontex en het noborder-actiekamp in Lesvos, dat eind augustus plaats heeft gevonden.
Op het programma stond videomateriaal en een ooggetuigenverslag van het noborder-actiekamp en de ervaringen van enkele sprekers uit Mali en Mauritanië met het kamp en hun ervaringen met het Europees migratiebeleid en Frontex in de praktijk.

Frontex

In 2004 roept de Europese commissie Frontex, een afkorting van het Franstalige "Frontières Extérieures" in het leven. Basisdoel van de organisatie is het verbeteren van de samenwerking tussen de lidstaten van de Europese unie op het gebied van grensbewaking. Al snel werkt het zeer actief aan verschillende onderdelen van de grenscontrole van de EU. Zo maakt het risicoanalyses over migratiegedrag van mensen die al dan niet zonder papieren naar Europa reizen. Deze zijn bedoeld om Frontex en de lidstaten inzicht te geven in de routes en om "gevarenzones" van migratie in kaart te brengen. In een eerste openbare analyse worden onder andere de landen aan de oostgrens van Europa zoals Oekraïne, Albanië, Kroatië en Turkije als "gevarenzones" aangewezen, maar ook Ceuta, Melilla, de Canarische Eilanden, Sicilië, Lampedusa en Groot-Brittannië. Tevens het Europese luchtruim wordt aangewezen als gevarengebied.

Frontex is dan ondertussen ook begonnen met het organiseren en beter leren samenwerken van verschillende grensbewakende diensten als douane, marechaussee-achtige organisaties en politie op nationaal en internationaal niveau. Gaandeweg ontwikkelt Frontex zich echter tot meer dan een analyserende en coördinerende groep alleen. Vanaf 2005 gaat Frontex een aantal operaties organiseren, die het steeds meer doen lijken op een paramilitaire organisatie. Met behulp van inzet van militair materiaal vanuit de lidstaten organiseert Frontex enkele operaties om haar aanwezigheid kenbaar te maken. Met name de operaties Hera, bij de Canarische eilanden en Nautilus in de middellandse zee moeten Frontex op de kaart zetten. Het doel van beide operaties is om een fysieke blokkade te creëren voor mensen die met kleine bootjes de Canarische eilanden, Malta en Lampedusa proberen te bereiken. Door middel van inzet van fregatten, snelle speedboten en helikopters weet Frontex deze blokkade efficiënt vorm te geven. Deze operaties worden als een eerste test gezien en tevens gebruikt door Frontex om bij de lidstaten meer sympathie op te wekken om steun te verlenen aan hun organisatie. Frontex gebruikt het beeld van de grote hoeveelheden aankomsten, maar tevens het hoge sterftecijfer onder mensen die de overtocht wagen, om hun inzet te legitimeren. Ook het functioneren van de Frontex Joint Support Teams (FJST), die bestaan uit een groep van grensbewakingsexperts, wordt hierbij voor het eerst getest. Deze teams bestaan uit experts uit verschillende lidstaten en is bedoeld als verdere stap om de samenwerking tussen de lidstaten op het gebied van de grensbewaking te bevorderen. In 2007 krijgt het een hoofdkantoor in Warschau.

"Frontex organiseert een aantal operaties, die op een paramilitaire organisatie lijken"

Van hieruit zal Frontex zich verder gaan ontwikkelen tot een organisatie die tot op bepaalde hoogte los van de lidstaten kan opereren. Met het "Rapid Border Intervention Team" (RABIT), een soort commando eenheid, die snel moet kunnen ingrijpen bij crisissituaties en met de permanente levering van militair materiaal door de lidstaten kan Frontex vanaf 2007 worden gezien als een volwaardig grensbewakend apparaat. Verdere technologische ontwikkelingen op het gebied van grenscontroles, zoals satellietobservatie, radar- en infrarood controles, aan visa-aanvragen gekoppelde identiteitscontroles, biometrische informatie en een gezamenlijk Europees datasysteem 'BorderTechNet' ondersteunen Frontex bij het streven naar hun doel, het inperken van 'ongewenste' migratie naar de EU.

De filosofie van Frontex gaat echter verder dan het afgrenzen van de feitelijke buitengrenzen van de EU. Om de toestroom van 'ongewenste' migratie zo effectief mogelijk te bestrijden heeft men bedacht dat naast een stevig fort ook een diepe greppel nodig is. Frontex is deze denkbeeldige greppel gaan graven door het overhalen van landen direct oostelijke en zuidelijk van de EU tot een samenwerkingsverband op het gebied van preventieve grensbewaking. Het doel is een ring van landen om Europa heen te werpen die als barrière moeten dienen tegen migranten die de EU proberen te bereiken. Hiermee moeten asielaanvragen binnen één van de EU landen nagenoeg onmogelijk worden gemaakt. In het oosten van Europa zijn landen als de Oekraïne, Albanië en Turkije gevraagd mee te werken. Aan de zuidelijke grens zijn dit landen als Marokko, Senegal, Mauritanië, Mali, Algerije en Libië, die hun medewerking al dan niet geheel of gedeeltelijk geven. Door het sluiten van bilaterale verdragen die een toename van ontwikkelingshulp, een kwijtschelding van schulden of een belofte van economische ontwikkelingen voor het betrokken land inhoudt wil Frontex afdwingen dat er betere grenscontroles worden ingesteld, die migratie naar Europa moet helpen voorkomen. Het grenspersoneel van de betrokken landen wordt hierbij vaak opgeleid en getraind door Europese organisaties die hierin gespecialiseerd zijn en de deportatiecentra, die in die landen worden gebouwd, worden gefinancierd vanuit de EU.

De informatie avond

De sprekers van de informatieavond hebben directe ervaringen opgedaan met de gevolgen van het Europese migratiebeleid en de activiteiten van Frontex in de praktijk. Amadou M'Bow van 'Asssociation Mauritianienne Droits de l'Homme' (AMDH) vertelt dat Mauritanië, Senegal en ook de Kaapverdische Eilanden speciaal interessant zijn voor Frontex. Deze landen hebben een kust met de Atlantische Oceaan. Vanuit deze landen vertrekken veel migranten op bootjes met als doel de Canarische Eilanden, om zo Europees grondgebied te bereiken. Door een extra grens op te werpen voor de Canarische Eilanden hoopt Frontex deze route te kunnen afknijpen. Ook vertelt hij hoe in Mauritanië detentiecentra zijn gebouwd, die bedoeld zijn om migranten van Sub-Sahara landen in op te vangen om hen uiteindelijk te deporteren. Mauritanië, maar ook Algerije en Libië zetten deze mensen vaak uit naar Mali. Dat Mauritanië door deze uitzettingen verdragen van de Afrikaanse conventie voor mensenrechten schendt, wordt

daarbij voor lief genomen. Inmiddels is er onder andere vanuit AMDH een regionaal netwerk ontstaan, om deze mensen op te kunnen vangen en hun rechten aan te kunnen kaarten. Dit netwerk wordt ondersteund door het Franse 'Sans Papiers'. Een ander voorbeeld dat Amadou noemt over de werkwijze van Frontex komt uit Mali. Frontex leidt daar met behulp van de Spaanse Guardia Civil de Malinese grenspolitie op, zodat met effectievere grenscontroles en vroegtijdige onderschepping van migratieverkeer een vooruit geschoven grenspost voor Europa wordt gecreëerd. Ousame Diarra van 'Association Malinese des Expulses' (AME), een organisatie die in '96 in het leven is geroepen na een deportatiegolf van Malinezen vanuit onder andere Frankrijk, Angola en Zambia, geeft ook enkele voorbeelden van de gevolgen van het Europese beleid. Hij vertelt hoe Frankrijk door middel van een aanbod van honderd miljoen euro aan ontwikkelingshulp heeft geprobeerd de Malinese regering een terugkeerovereenkomst te laten tekenen. AME was toen onderdeel van een groot protest dat zeker honderdduizend mensen op de been bracht en de Malinese regering voorlopig heeft weerhouden van het tekenen van dit verdrag. Ousame is erg bezorgd dat de effecten van het Europese beleid en de ontwikkelingen die door Frontex in gang worden gezet tot nieuwe incidenten zal leiden. Hij vreest voor nieuwe incidenten zoals die in Ceuta, Melilla, Lampedusa en de Canarische Eilanden, waarbij vele migranten uit Afrika zijn gestorven, hebben plaatsgevonden. Ook de tendens om migratie illegaal te maken zoals in Italië onlangs bij wet is vastgelegd vindt hij zorgelijk. Ousame vertelt verder over een pilot project 'Cecem' dat onder auspiciën van de IOM (International Organisation of Migration) zich presenteert als een soort uitzendbureau. Jonge intellectuele Malinezen krijgen een opleiding om voorlichtingswerk voor de organisatie te doen. Dit werk is erop gericht om, vooral de jongere, Malinezen ervan te overtuigen dat het afreizen naar Europa geen zin heeft en dat ze beter in Mali kunnen blijven.

"Nederland levert marinefregatten aan Frontex"

In het kader van de verbetering van transnationale samenwerking, het organiseren van verzet tegen Frontex en het grensbeleid van de EU zijn beide sprekers afgereisd naar het noborder-actiekamp in Lesvos. Ze zijn allebei erg onder de indruk van de slechte omstandigheden rond de deportatiecentra aldaar. Amadou is erg geschokt over de omstandigheden waarin vrouwen en kinderen moeten leven in een centrum dat duidelijk een gevangenis is. Zelfs in Mauritanië gaat het volgens hem niet zover en wordt er menselijker omgesprongen met migranten. Dat de situatie zo slecht is, wordt tijdens de informatieavond geïllustreerd aan de hand van videomateriaal. Vooral de condities in het detentiecentrum van Pagani zijn extreem schrijnend. In een filmpje dat in het geheim is gemaakt in het centrum is te zien hoe een groep van circa tweehonderd mannen zit opgesloten in een kleine zaal met stapelbedden en losse matrassen. Men laat zien dat er ook zieken aanwezig zijn die geen hulp krijgen en dat ze slechts enkele zeer onhygiënische sanitaire

voorzieningen tot hun beschikking hebben. Met grote regelmaat vinden er hongerstakingen plaats. Op de dag dat er gefilmd wordt zijn er weer enkele mannen met een hongerstaking begonnen. Eén van de mannen houdt een pleidooi voor de verbetering van de omstandigheden waarin ze zich bevinden en vertelt dat er ook niet gelucht wordt. Hij vraagt de Verenigde Naties om in te grijpen en hen los te laten.

Het actiekamp wordt door beide sprekers met andere ogen bekeken. Zo is Ousmane positief verrast over de vele demonstraties en acties die georganiseerd worden vanuit het kamp en had hij het gevoel dat als een direct gevolg van de acties er een aantal mensen werden vrijgelaten vanuit het detentiecentrum. Amadou is blij met de acties, maar is vooral geschrokken door wat hij heeft gezien. De samenwerking en solidariteit tussen slachtoffers van het beleid van de EU, aan de oost- en zuidgrens van fort Europa vindt hij van belang: "De vrijheid van beweging is een fundamenteel recht. Samen moeten we vechten tegen een globale apartheid die ontstaan is tussen diegenen die zich vrij kunnen bewegen, en diegenen die dit ontnomen wordt".

En nu...?

De situatie in Afrika en in Pagani zoals die op de informatieavond omschreven wordt, licht een tipje van de sluier van datgene waartoe Europa verworden is: Fort Europa, een supermacht in aanbouw, een fort met een greppel erom heen, bedoelt om diegene buiten te houden die zij in haar koloniale tijd honderden jarenlang heeft weten uit te buiten. Een Europese superstaat met een poortwachter die Frontex heet, die zich steeds beter zal organiseren en steeds verdergaande maatregelen zal nemen om haar grenzen te bewaken en veilig te stellen. Ongeacht het feit dat daarbij alle grenzen van de menselijkheid overschreden worden en er vele mensen in het proces sterven. Dat angst één van de drijfveren is wordt mede geïllustreerd door de uitspraken van Barroso, die als voorzitter van de Europese commissie waarschuwt voor een toename van migratie als gevolg van klimaatverandering, de zogenaamde klimaatmigratie. Met angst als motivatie weten de politici ook de burger achter zich te scharen en zullen alleen de uiterst kritischen onder ons van zich laten horen. Frontex heeft een 'cart blanche' gekregen om de grenzen van de EU tot in de Sahara op te trekken. Er sterven duizenden mensen door de patrouilles en onderscheppingen van bootjes op weg naar de Canarische Eilanden. Weinigen lijken er in Europa wakker van te liggen. Nu al zijn deze mensen aangewezen op clandestiene methodes, zoals het inhuren van mensensmokkelaars onder betaling van grote hoeveelheden geld en een grote kans om in het proces te sterven. De omstandigheden voor deze mensen zullen alleen nog maar grimmiger worden.

In een anarchistisch ideaal van een wereld zonder grenzen, waarin iedereen gelijk is, is dit Europa de ultieme tegenpool. Het steeds verder optrekken en afbakenen van de grenzen van fort Europa door Frontex, maakt dit Europa tot een enorme 'gated community', waar een bepaalde groep mensen buiten wordt gehouden en diegenen die erin leven blind zijn voor wat er werkelijk in de wereld aan de hand is. Diegenen die wel zien wat er buiten de poort gebeurd, zullen moeten vechten om de hekken van binnenuit te slopen. Protesteren en actievoeren tegen Fort Europa, Frontex en het nationale en Europese migratiebeleid is daarbij van cruciaal belang. Nederland is als lidstaat medeverantwoordelijk voor hetgeen dat frontex uitvoert. Bovendien levert Nederland marinefregatten aan Frontex, maakt de koninklijke marechaussee deel uit van RABIT en worden er op instigatie van Frontex ook deportatievluchten uitgevoerd door Klm-Airfrance. Hoewel protesteren tegen organisaties als Frontex en deportatiecentra voor sommigen als symptoombestrijding aanvoelt, is dit wel een manier om de realiteit zichtbaar te maken. Om het uitsluitingsbeleid omver te werpen en af te schaffen is er echter een veel verdergaande verandering nodig. Een anarchistische samenleving zonder grenzen hoeft geen utopie te zijn. Maar om deze te bereiken, moet men zich eerst wel eerst van zijn egoïsme, angst en hebzucht ontdoen. Tot die tijd kunnen we niet stil blijven zitten.

Organiseer, saboteer!

Meer informatie over Frontex:

All included: http://www.allincluded.nl/index.php/actie/kampagne-tegen-frontex

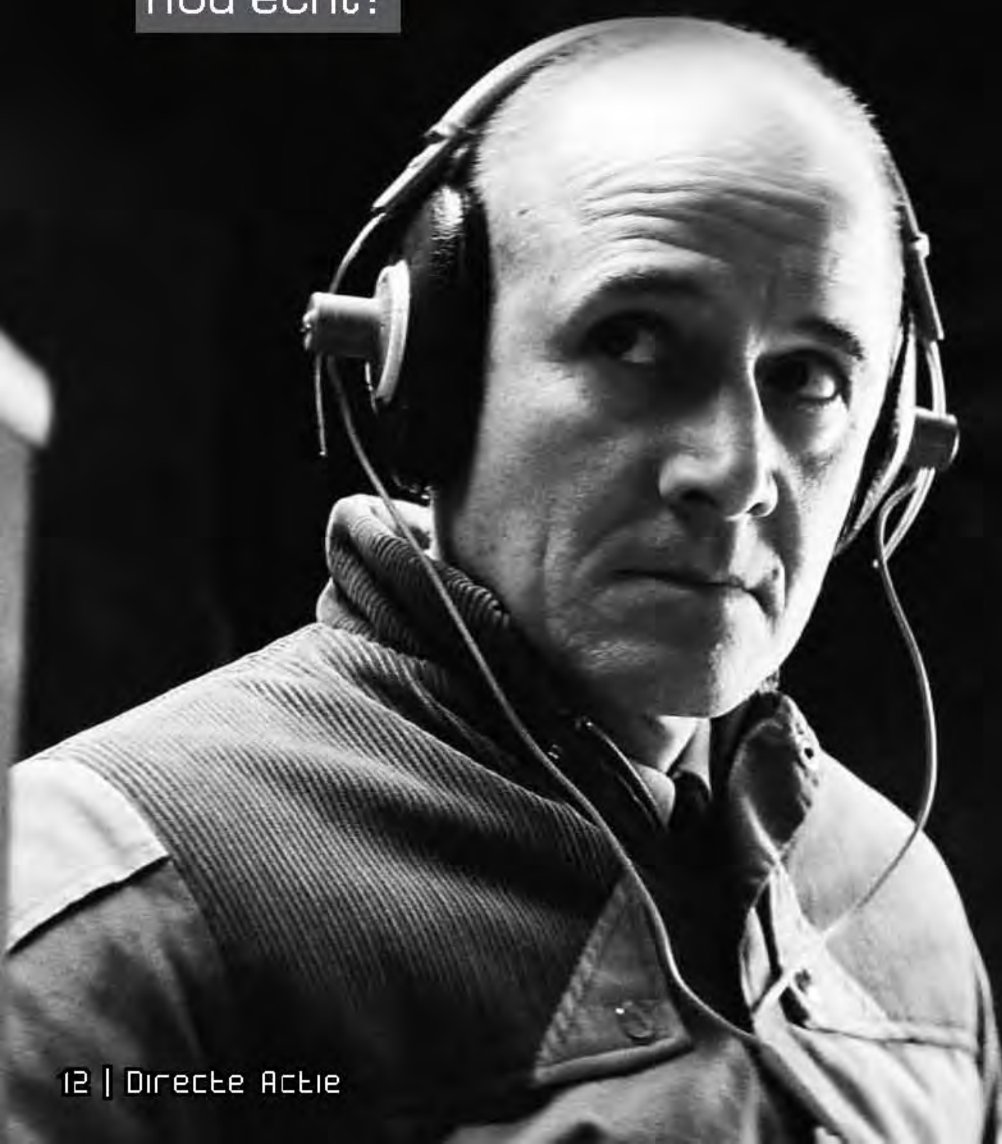
Frontexwatch: http://frontex.antira.info

Artikel Doorbraak: http://www.doorbraak.eu/content/view/128/5/

Artikel Global Info: http://www.globalinfo.nl/Achtergrond/eu-frontex-zorgt-voor-duizenden-doden.html

AFLUISTEREN

Hoe werkt het nou echt?

Misschien herken je de situatie wel: je zit bij een vergadering van je actiegroep en de telefoons moeten uit. Je wilt namelijk niet afgeluisterd worden. Iemand vindt uitzetten niet goed genoeg en wil dat de batterijen eruit worden gehaald. De volgende wil ze weer in de koelkast leggen omdat door de wand van de koelkast blijkbaar niets kan doordringen. Uiteindelijk worden ze zonder batterij in de koelkast gelegd….Maar wie heeft er nu gelijk? Hoewel de meeste mensen ervan bewust zijn dat ze een bepaald risico lopen met een mobieltje, weten weinigen precies hoe de overheid te werk gaat. Vandaar een onderzoekje naar de legale vrijheden en de praktische methodes van de regering. Vooraf even dit: over het aftappen van mobiele telefoons heeft Buro Jansen en Jansen een goed artikel geschreven. Veel informatie erin klopt nog altijd maar het artikel is 10 jaar oud en bevat veel technische details. Vandaar dat ik dit artikel schrijf met de laatste wettelijke en praktische mogelijkheden erin verwerkt, een handzaam artikel voor mensen die willen weten waar ze op moeten letten. Aangezien het niet in het belang van de overheid is ons te vertellen hoe ze precies afluisteren, moet ik het soms doen met bronnen waarvan ik niet weet in hoeverre zij accurate informatie geven.

Wettelijke mogelijkheden overheid.

Het legale raamwerk voor het afluisteren van telefoons (en ander communicatieverkeer zoals het internet) wordt geboden door de Wet Telecommunicatie. Deze wet dicteert in hoofdstuk 13 wat de overheid mag in het kader van afluisteren. Hoofdzakelijk verplicht de wet aanbieders van openbare telecommunicatienetwerken om medewerking te verlenen aan de uitvoering van een bevel tot het aftappen of opnemen van telecommunicatie die over hun telecommunicatienetwerken wordt afgewikkeld. In de wet staat expliciet dat als een telecommunicatienetwerk niet aftapbaar is, deze niet beschikbaar mag zijn voor gebruikers. Deze providers moeten desgevraagd de volgende gegevens verstrekken: naam, adres, postcode, woonplaats, nummer en soort dienst van een gebruiker van een openbaar telecommunicatienetwerk dan wel een openbare telecommunicatiedienst. Verdere gegevens die ze moeten leveren zijn de geografische positie waarop degene die belde zich bevond en de inhoud van de gestuurde elektronische berichten zoals smsjes, foto's en geluiden. Natuurlijk moeten ze ook

"Ze worden zonder batterij in de koelkast gelegd…. Maar hoe werkt het nou echt?"

het gesprek zelf leveren aan de autoriteiten. Werd dit tot voor 1 oktober 2009 nog drie maanden bewaard, nu is de wet veranderd en moeten de providers alle data 12 maanden lang bewaren. In diezelfde verandering is toen ook opgenomen dat telefoontjes zonder resultaat (dus degene naar wie je belde nam niet op) ook geregistreerd moeten worden en daarmee 12 maanden worden opgeslagen. Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat niet alleen alle gegevens van de beller kunnen worden achterhaald en opgeslagen, maar ook van degene die gebeld wordt, in overheidstaal het B-nummer genoemd. Mocht de persoon achter het B-nummer dezelfde provider gebruiken als die van het A-nummer (de beller), dan is het opvragen simpel. Zo niet, dan kan men de provider van het B-nummer contacteren en die gegevens opvragen. Easy. Een tweede aftapmethode, zonder gebruik te maken van de provider, is via een apparaat dat de IMSI-catcher genoemd wordt. Een IMSI-catcher kan het IMSI-nummer (het nummer dat bij de simkaart hoort) en het IMEI-nummer (het nummer dat de telefoon identificeert) onderscheppen. Bijna grappig is het om in het wetboek te lezen dat buiten kantoortijden de providers niet kunnen worden bevolen de data stante pede te leveren. Dan mag in spoedeisende gevallen de IMSI-catcher worden ingezet. De catcher is een apparaat dat zich voordoet als een gsm-antenne. Het werkt als een soort tussenpersoon tussen jouw telefoon en het netwerk. Dit is mogelijk omdat jouw telefoon zich moet identificeren aan het netwerk maar het netwerk zich niet aan de telefoon. Het gepleegde telefoontje reist dus via de IMSI-catcher en wordt zodoende door de politie (of elke andere idioot met zo'n apparaat) onderschept. Wil justitie een tap plaatsen, dan moeten ze zo te werk gaan: De Officier van Justitie verzoekt om machtiging van de rechter-commissaris om te tappen, en maakt vervolgens een tapbevel op. Een uittreksel van het tapbevel wordt via de tapkamer naar de telecomaanbieder gestuurd, waarna de tap wordt aangesloten. Dit gebeurt over het algemeen binnen enkele uren, maar kan langer duren als de aanbieder het tapproces niet heeft geautomatiseerd. Er is een aparte procedure voor spoedtaps; in geval van dringende noodzaak kan het tapbevel mondeling worden gegeven. Een tapbevel wordt gegeven voor de duur van ten hoogste vier weken. De geldigheidsduur kan telkens met een periode van vier weken worden verlengd. Als dit al makkelijk klinkt, dan de situatie van de AIVD. Zij mogen alle telefoonverkeer van een gebruiker (zie: stomme taps later in dit artikel) opvragen zonder hiervoor toestemming te moeten vragen aan de minister. Als ze daadwerkelijk een tap willen plaatsen moeten ze wel toestemming hebben van de minister. Ze mogen dan meteen een tap plaatsen voor drie maanden en alle vrienden van de getapte persoon afluisteren in het kader van organisatiestructuren.
Mensen zeggen vaak dat het niet uitmaakt wat de overheid wel of niet mag, ze doen het toch wel. Uit het lezen van de Wet Telecommunicatie mag echter blijken dat de overheid een enorme bewegingsvrijheid heeft wat betreft aftappen. Mocht je er van uit gaan dat de overheid binnen de wettelijke mogelijkheden blijft, dan heb je al voldoende reden om paranoïde te worden.

Hoeveel taps?

In een brief van Hirsch Ballin aan de Tweede Kamer valt te lezen dat in Nederland in 2008 op 26.425 telefoonnummers een bevel tot aftappen afgegeven is door het Openbaar Ministerie. Hiervan betrof het in 90% een tap op een mobiele telefoon en in 10% een tap op een vaste

telefoonaansluiting. In de betreffende periode liepen er dagelijks gemiddeld 1946 taps. Mocht afluisteren klinken als iets onwaarschijnlijks uit een Amerikaanse film, dan blijkt hieruit dat aftappen in Nederland juist veel voorkomend is. Sterker nog, in Amerika worden slechts 2208 telefoons afgeluisterd op een bevolking van meer dan 300 miljoen, terwijl Nederland met twintig keer zo weinig inwoners meer dan tien keer zoveel afgeluisterde telefoons heeft. De hoeveelheid afgeluisterde telefoon is echter veel imposanter. Namelijk, het door Hirsch Ballin genoemde aantal is slechts de hoeveelheid door het OM aangevraagde taps, exclusief die van de AIVD en de MIVD (Militaire Inlichtingen en Veiligheidsdienst). Hoeveel taps zij hebben lopen is staatsgeheim.

Hoe aftappen?

Een afluisterapparaat kan door de politie en AIVD in je huis geplaatst worden. Het kan echter nog veel makkelijker, want zoals we kunnen opmaken uit de wet is het niet waar dat er een fysieke tap in je telefoon geplaatst moet worden, of dat er met de software gerommeld moet worden om de telefoon af te luisteren. Dit kan van een afstand door middel van de het opvragen van die gegevens die aanbieders van het telecommunicatienetwerk moeten leveren, of het inzetten van de IMSI-catcher. Op deze twee methodes wil ik me concentreren, omdat het de eenvoudigste en waarschijnlijk meest voorkomende zijn. Kan er ook meegeluistert worden als je niet belt? Als je niet aan het bellen bent, kan men altijd weten waar je bent, omdat een GSM in stand-by periodiek (om de 15 minuten) een korte handshake met het base-station maakt, zodat het netwerk weet waar de telefoon zich bevindt en dat deze nog steeds beschikbaar is om gesprekken te ontvangen. Daarnaast is een telefoon vanuit een centrale te bedienen. De centrale die in het geheim een gsm als microfoon wil laten werken laat de simkaart in de telefoon een verbinding voor éénrichtingsverkeer openen. Nergens is een bewijs te vinden, maar het lijkt erop dat dat ook geldt als je telefoon uitstaat. De enige manier om direct afluisteren onmogelijk te maken is de batterij los te koppelen; ook als de telefoon uit staat kunnen microfoon en zender gewoon functioneren. Het heeft geen zin om je simkaart eruit te halen en je batterij terug te stoppen. Zelfs zonder een simkaart kan je toch naar alarmnummers bellen, denk daar nog maar eens goed over na. Kortom zonder sim werkt de telefoon nog steeds.

"Dagelijks lopen er gemiddeld 1946 taps"

De vraag is of deze manier van afluisteren wettelijk toegestaan is. Deze methode staat in geen enkele wettelijke regeling beschreven. Toch is het mogelijk. Hoe weten de politie en inlichtingendiensten wie ze moeten hebben? Ten eerste kan dit via de simkaart. Deze heeft een IMSI-nummer dat het verband legt tussen abonnee en telefoonnummer. De naam van een abonnee is voldoende om te tappen. Denk je nou slim te wezen door met een prepaidkaartje te bellen, dan moet je weten dat dit weinig effectief is. Een andere aftapmethode is namelijk door middel van het serienummer van de telefoon (IMEI-nummer). Dat nummer is voldoende om te kunnen tappen. Heb je dus eerder je telefoon gebruikt om met de abonnementssimkaart te bellen, dan levert jouw telefoon dus eenvoudigweg jouw identiteit. Niet de simkaart, maar je telefoon verraad je dus. Om diezelfde reden heeft het geen enkele zin je simkaart uit je telefoon te halen als je opgepakt wordt bijvoorbeeld. Via je telefoon kan de politie simpel achterhalen wie je bent. Iemand bellen zonder dat de politie weet wie jij bent kan alleen door een nooit eerder gebruikte prepaidkaart in een nooit eerder gebruikte of gestolen telefoon te stoppen. Aangezien de telefoon verraad waar jij bent, heeft het dus geen nut dit in je eigen huis te doen. De politie kan eenvoudig zien welke telefoon in een bepaalde straat steeds van simkaart verwisselt. Dan is 1 en 1 al snel 2. Ook geeft het alle gegevens van degene die jij belt. Zit deze persoon in hetzelfde telefoonnetwerk als jij (laten we zeggen een anarchistisch groepje dat elkaar steeds belt), dan kan je erop rekenen dat het prepaidnummer en de telefoon meteen ook door de politie of inlichtingendienst tot dat netwerk gerekend wordt. Het werkt dus alleen wanneer iedereen op hetzelfde moment van kaart en telefoon wisselt en dit doet op een plek waar ze normaal nooit komen. Denk nou niet dat geen enkele agent zo belachelijk veel tijd steekt in het achterhalen van deze details. Meneer of mevrouw de agent drinkt rustig een kopje koffie terwijl een handig programmaatje de ingevoerde data organiseert tot een leesbare schematische voorstelling van wie naar wie belt met welke telefoon en kaart vanaf welke lokatie. Het gaat de autoriteiten regelmatig niet eens om de gevoerde gesprekken, maar om een overzicht te krijgen van welke mensen elkaar bellen. Neem bijvoorbeeld het fenomeen dat door de AIVD stomme tap genoemd wordt, zoals in een rapport van de Commissie van Toezicht (CTIVD) staat. Dit is een tap die bedoeld is om inzicht te krijgen in de data en tijdstippen waarop iemand heeft gebeld en met welke telefoonnummers het contact heeft plaatsgevonden. Naar de gesprekken zelf wordt dan niet eens geluisterd. De AIVD kan een opdracht geven aan de provider om bijvoorbeeld het jouw telefoonverkeer van de komende maand door te brieven. Dit is handig omdat, zoals in hetzelfde rapport vanaf pagina 23 beschreven wordt, de AIVD wil weten wie met wie in contact staat om organisatiestructuren in kaart te brengen. Mocht getapte persoon A veelvuldig in contact staan met niet getapt onbekend persoon B die een prepaid gebruikt met onbekende telefoon, dan mag persoon B ook getapt worden, hoewel men niet zijn of haar identiteit kent. Dit noemt de AIVD een NNtap. De stomme taps dienen dus om te kijken bij wie er nog meer een tap moet komen. De AIVD dient simpelweg een organisatieverzoek in bij de minister en kan dan iedereen afluisteren die zij zelf van belang achten, ook al zijn hun identiteiten niet bij de AIVD bekend. Naast het in de gaten houden van personen, doet de AIVD ook onderzoek op grond van trefwoorden. Deze trefwoorden verzinnen ze zelf en worden niet getoetst door de minister. Ze zetten dan een tap bij een bepaalde persoon voor de tijdspanne van een jaar. Er wordt dan niet naar elk geprek geluisterd, maar slechts gezocht naar bepaalde zoektermen.

Olie op het Vuur

Nieuws en texten aangaande de anarchie

"Soms lijken teksten wel op levende wezens. Sommige teksten bezitten een bijzonderheid die ons bereikt niet door wat ze ons doen delen, leren of aanreiken om over na te denken, maar omdat we er iets in ontmoeten, doorheen één van die mysterieuze banden die ook tijd en taalbarrières doorkruisen, dat we reeds aanvoelden."

Geen leiders, geen leden;
enkel medeplichtigen...

www.olieophetvuur.noblogs.org

LATEN WE UIT DE SOCIALE GEVANGENIS BREKEN!

Deze tekst gaat over een man (nu 25) Aschraf Sakkaki die op 23 juli ontsnapten uit de gevangenis uit Brugge.
Hij werd op zijn 15e voor het eerst achter de tralies gezet en daar heeft hij het grootste deel van zijn leven door gebracht.
Hij groeide op in een "achterstandsbuurt", in Mechelen.
Waar de politie vijf tot zes keer per dag patrouilleerde.
Sinds zijn 13e hebben tal van jeugdwerkers en therapeuten geprobeerd hem op het "goede pad" te krijgen.
Wat ze na een paar jaar hadden opgegeven wat eindige in vijf jaar cel en TBS. Daarbij had justitie gekozen voor the expensive thing to make bad people worse.
Het besef dat dit niet de juiste keuze was, zijn ze die dag 23 juli zelf achtergekomen. Daarbij heeft hij nooit iemand vermoord of verkracht.

In de kakafonie van de meningen klinkt alles vals. Het enige oprechte geluid van de voorbije dagen was zonder twijfel het gejuich van de gevangenen toen de helikopter opsteeg van de binnenplaats van de gevangenis van Brugge. Geen enkele politicus, smeris, journalist, criminoloog of psychiater zal er ooit in slagen om het gejuich bij een stoutmoedige herovering van vrijheid te doen verstommen.

Al sinds jaren broeit er revolte en weerspannigheid in de Belgische gevangenissen. Ashraf Sekkaki, die nog maar net van de nieuwe isolatiekerker in Brugge naar de 'normale' sectie was overgeplaatst, is één van die gevangenen die zich gewaagd hebben op het pad van de rebellie. Hij heeft zich nooit willen neerleggen bij zijn opsluiting, heeft nooit vrede willen sluiten met diegenen die hem opsluiten. De geslaagde ontsnapping van enkele dagen geleden bewijst eens te meer dat het verlangen naar vrijheid niet zomaar gebroken kan worden door vier muren en uniformen.

Er volgde een paniekreactie bij enkele Mechelse politie-inspecteurs, bij het hoofd van het Belgische gevangeniswezen, Hans Meurisse, en bij rechters die het niet zagen zitten om de rekening gepresenteerd te krijgen. Al jarenlang hopen ze in het democratische rollenspelletje de verantwoordelijkheid die ze dragen in het kleineren, degraderen en opsluiten van mensen, te ontlopen. Maar er lopen nog mensen rond die durven handelen naar hun overtuigingen, die niet weerloos willen staan tegenover de autoriteit en zich daarbij niets aantrekken van de democratische spelregels en wetboeken...

Ashraf heeft geen spijt betuigd over de overvallen waarvan ze hem beschuldigd hebben. Dat is de grote schande die ze hebben willen wegstoppen door hem op te sluiten en dus over te leveren aan de meest absolute willekeur. Maar waarom zou hij spijt moeten hebben? Over het feit dat hij het geld is gaan zoeken waar het in overvloed aanwezig is? Over het feit dat hij er trots op is nooit aanvaard te hebben om loonarbeid te verrichten of zelf uitbuiter en kapitalist te worden? Het heeft geen zin om overvallen en onteigeningen te verheerlijken of overvallers af te schilderen als iets wat ze misschien wel, misschien niet zijn. Maar dat neemt niet weg dat we een deel van onze eigen verlangens naar een wereld zonder uitbuiting kunnen herkennen in diegenen die kiezen voor de onmiddellijke onteigening van de rijken, hun banken en hun winkels.

De voorbije dagen werden we overspoeld met de meningen van de jakhalzen van de democratie. Niet alleen de politici lieten zich gaan in de eindeloze reeks beledigingen aan het adres van de ontsnappers. De journalisten speelden een cruciale rol in het graven van de kloof tussen de ontsnappers en diegenen die zich misschien wel zouden kunnen herkennen in deze vrijheidverovering. Ze schilderden de ontsnappers af als barbaren en op geweld beluste psychopaten en hielpen zo de andere kwesties die op tafel hadden kunnen belanden (de kwestie van opsluiting, gevangenis, internering, gerecht, uitbuiting, armoede,...) ver weg te stoppen. Als huurlingen van het gerecht bereidt hun mediagenieke lynchpartij al die van de repressie voor. Ze werden daarin bijgestaan door een legertje van aasgieren: criminologen die pleidooien houden voor meer isolatiemodules, gerechtspsychiaters die er alles aan doen om elke individualiteit aan de ontsnappers te ontnemen, relatiespecialisten die de vrouwelijke medeplichtige reduceren tot 'misleid gangstervriendinnetje', woordvoerders van de cipiersvakbonden die het voortouw nemen in het uittekenen van de repressie, architecten en werfleiders die staan te popelen om geld te verdienen met meer tralies, meer netten, meer muren.

"De ontsnapping bewijst eens te meer dat het verlangen naar vrijheid niet zomaar gebroken kan worden door vier muren en uniformen"

De Staat heeft haar antwoord op de agitatie binnen de muren bijna klaar. Na de bouw van de twee isolatiemodules in Lantin en Brugge, echte gevangenissen binnen de gevangenis, is nu ook de bouw van een nieuw gesloten centrum (in de eerste plaats voor weerspannige asielzoekers) in Steenokkerzeel begonnen, werd een akkoord gesloten met Nederland over de 'huur' van een gevangenis in Tilburg voor 500 gevangenen uit België en beginnen de plannen voor de bouw van vier nieuwe gevangenissen rond te raken. Daarenboven lijken de cipiers terug in het gareel van hun broodheren te lopen en werden hun corporatistische conflicten opgelost door meer losgeld, meer veiligheidsmaatregelen en meer vrijbrieven voor de cipiers.

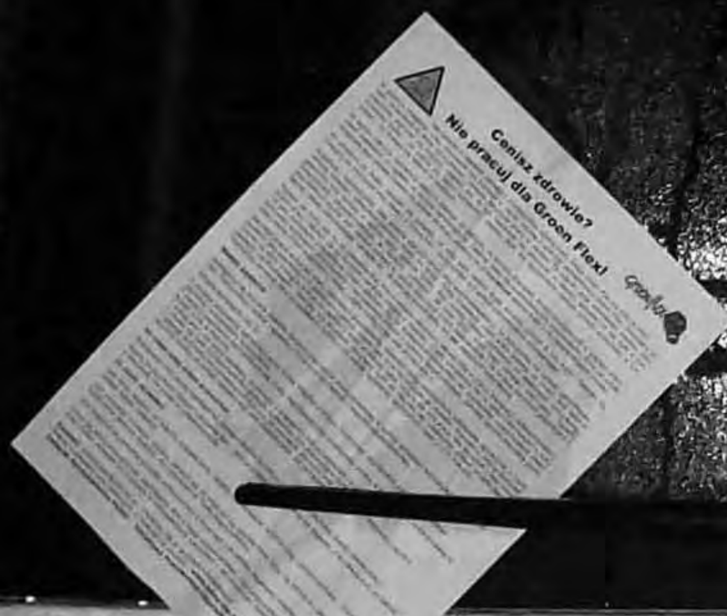
Laten we klare taal spreken. De gevangenis is geen 'aparte wereld'; het is het product van de maatschappij waarin we leven. Deze maatschappij is zelf een gevangenis waarin iedereen op een bepaalde manier opgesloten zit in het raamwerk van de autoriteit, de uitbuiting en de onderdrukking. Het lijkt er jammer genoeg alsmaar meer op dat velen niet alleen niet meer proberen te ontsnappen uit deze gevangenismaatschappij, maar er zelfs niet meer naar verlangen. Laten we daarom in woord en daad duidelijk maken dat er nog steeds individuen zijn wiens buik de uitbuiting en de vernedering niet kan verdragen, wiens hart naar vrijheid verlangt, wiens hersenen genoeg hebben van de idiotieën en geprefabriceerde massa-meningen, wiens handen gebalde vuisten worden tegenover de verdedigers van de gevestigde orde.

Solidariteit met allen die proberen ontsnappen uit de gevangenismaatschappij! Laten we uit de sociale gevangenis breken! In ons verlangen naar vrijheid kan geen enkele Staat, geen enkele instelling, geen enkele baas, geen enkele grens overeind blijven!

Enkele individuen in opstand tegen de sociale gevangenis
België, 26 juli 2009

GROENFLEX

Een interview met Michal

In de vorige Buiten de Orde werd al eerder bericht over de zaak Groenflex. De uit Polen afkomstige Michal tekende eind vorig jaar een contract bij uitzendbureau Groenflex. Het contract garandeerde werk voor een periode van 78 weken en een ziektekostenverzekering voor diezelfde periode. Na twee weken belandde Michal echter door een bedrijfsongeluk in het ziekenhuis. Voor zover bekend hield hij daaraan niets over. Door Groenflex werd hij vervolgens ontslagen omdat er voor hem geen werk meer zou zijn. Teleurgesteld keerde Michal terug naar Polen. Twee weken na zijn terugkomst ontving hij een rekening van het ziekenhuis. Michal besloot het er niet bij te laten zitten. In het hier volgende interview komt Michal voor het eerst zelf aan het woord.

Mijn naam is Michal en ik ben 31 jaar oud. Op 12 december 2008 tekende ik een voorlopig contract met uitzendbureau Groenflex, dat ik via internet had gevonden. Groenflex is het Poolse filiaal van het Nederlandse bedrijf Eurocontract. Mijn contact met het bedrijf was van korte duur. Ik vertrok naar Nederland op 14 december.

Waarom naar Nederland? Vanwege het seizoenmatige karakter van mijn beroep (ik ben tuinman) is werk schaars in de Poolse wintermaanden. Daarom zocht ik naar werk in het buitenland. In Nederland had ik al eerder in de tuinbouw gewerkt. Een andere reden om zo snel te gaan was dat mijn moeder borstkanker heeft en er veel geld nodig is voor de behandeling. Alleen door in het buitenland te gaan werken zou ik genoeg geld kunnen verdienen om mijn moeder te helpen.

Het contract dat ik in Polen ondertekende was slechts een voorlopige overeenkomst met Groenflex. Het definitieve contract voor seizoensarbeid tekende ik in Nederland. Dat was opgesteld in het Pools en in het Nederlands en bij het ondertekenen was een tolk van Groenflex aanwezig. In beide contracten stond dat ik verzekerd was en dat een deel van mijn loon werd ingehouden voor de verzekeringspremie. Dit bleek echter niet waar te zijn, zoals ik later zelf zou ervaren.

Op 15 december, de dag na mijn aankomst in Nederland, begon ik te werken voor Groenflex. Na het ondertekenen van mijn contract bracht de coördinator mij naar een scheepswerf. Ik vertelde haar dat er sprake moest zijn van een vergissing, omdat ik zou gaan werken als tuinman, maar ze antwoordde dat ze van niets wist en dat ze mij naar de scheepswerf moest brengen. Ik zei nogmaals dat er een fout gemaakt was, omdat ik nog nooit in een scheepswerf had gewerkt en ik geen Engels spreek. De coördinator zei dat ze dit voor me ging uitzoeken op het bedrijf en vertrok.

Op de scheepswerf moest ik aan het werk voor ZMC (Zeeland Maritime Cleaning), een bedrijf dat schepen schoonmaakt. Ik moest een oorlogsschip schoonmaken (nog een paradox, aangezien ik pacifist ben). Veiligheidstraining heb ik niet gekregen.

Op de eerste dag waren er wat problemen omdat mijn Engels niet zo goed is. De eerste week werkte ik drie dagen, de tweede week nog eens drie dagen. Op de dag van mijn ongeluk, 29 december, begonnen de andere werknemers en ik met de voorbereiding van de schoonmaak. In de voorafgaande dagen hadden we de zijkanten van de romp schoongemaakt en roest en aanslag van de wanden verwijderd. Nu moest ik de buis van de industriële stofzuiger in de romp van het schip brengen. Toen ik de romp binnenging, droeg ik geen veiligheidsmasker (de voorgaande dagen ook niet). We hadden alleen een beschermend pak voor eenmalig gebruik, dat vrij snel kapot ging. Misschien dat de romp nog vol zat met chemische gassen van het schoonmaken, want mijn hoofd begon te draaien en ik voelde een acute pijn in mijn borst. Een collega bracht me naar buiten, de frisse lucht in, maar dit hielp niets. Ik werd toen naar het kantoor van de scheepswerf gebracht en wachtte daar op een ambulance. Ondertussen lichtte onze voorman Eurocontract in over het ongeluk.

Ik lag ik het ziekenhuis in Vlissingen, waar mijn hart werd onderzocht. Een Poolse man was de hele tijd bij me en trad op als tolk, maar hij was niet verbonden aan Eurocontract. Hij was er de hele tijd en dat was de enige reden waardoor ik in staat was te communiceren met de doktoren van het ziekenhuis. Hij vertelde me dat ik één dag in het ziekenhuis moest blijven op de cardiologische afdeling. Ik had nog nooit hartklachten gehad, dus ik was behoorlijk bang.

Tijdens mijn verblijf in het ziekenhuis kwam er niemand van het bedrijf om me op te zoeken. Niemand was geïnteresseerd in het ongeluk. De volgende dag moest ik vijf uur lang wachten op een bedrijfsauto die me van het ziekenhuis zou ophalen, en zelfs dat dankzij de hulp van een zuster van het ziekenhuis. Zij belde naar Eurocontract en legde uit dat ik geen vervoer had om naar Ovezande te gaan (de plaats waar ik woonde).

Vanaf de dag van het ongeluk tot mijn terugkeer naar Polen hebben de vertegenwoordigers van Eurocontract mij verteld dat ik verzekerd was en dat ik me geen zorgen hoefde te maken over de kosten, want 'een deal is een deal'. In de periode van 30 december tot 8 januari heb ik geen enkele dag gewerkt, want er werd gezegd dat er geen werk voor me was. Dit was niet waar. In dezelfde periode bleven er nieuwe arbeiders uit Polen komen, en zij kregen werk in de tuinbouw! Ik kon terugkeren naar Polen omdat het bedrijf mijn arbeid niet meer nodig had. Ik had nog maar net genoeg geld voor mijn terugreis. In totaal heb ik maar zes dagen gewerkt en de kosten van mijn onderdak en werkkleding moest ik ook nog betalen.

Ik ontving de rekening van 2300 euro van het ziekenhuis in februari. Daarvoor had ik al bericht gekregen van de verzekeraar dat zij de kosten van mijn behandeling niet zouden vergoeden. Ik belde Groenflex meerdere keren per dag, maar kreeg alleen iemand aan de lijn als ik belde met een andere dan mijn eigen mobiele telefoon. Toen ik vroeg naar de ziekenhuisrekening en de verzekering, adviseerde de persoon met wie ik sprak (misschien het hoofd van Groenflex) om het besluit van de verzekeraar aan te vechten of de zaak aanhangig te maken bij de rechtbank (volgens de ZSP, de Poolse Bond

van Syndicalisten, wist het bedrijf echter goed dat zaken tegen Groenflex door de rechtbanken in Polen niet in behandeling worden genomen). Dit was het einde van het gesprek.

Daar zat ik dan met de ziekenhuisrekening. Toch bleken er mensen te zijn die besloten mij te helpen. Dankzij de hulp van de mensen van de ZSP voelde ik dat er hoop was. En dankzij contacten met de Anarchistische Groep Amsterdam (AGA) begonnen de zaken zich in mijn voordeel te keren. Op 13 maart bezetten activisten van de ZSP uit verschillende Poolse steden het kantoor van Groenflex in Opole. Mijn verzoeken en de brieven van de vakbondsmensen van de ZSP aan Groenflex hadden immers niets opgeleverd. Tijdens de actie kreeg de ZSP hulp van vakbondsleden van de OZZ IP (Arbeiders Initiatief) en activisten van de FA (Poolse Anarchistische Federatie), zo'n dertig mensen in totaal. Op dezelfde dag vond er ook in Nederland een actie plaats, georganiseerd door activisten van de AGA.

Nadat de bezetting in Opole en de actie in Nederland aandacht kregen in de media nam het hoofd van Groenflex een week later contact met me op. Hij vroeg me de ziekenhuisrekening op te sturen, omdat ze nu van plan waren hem te betalen. In dit gesprek bevestigde hij dat geen van de Poolse werknemers verzekerd was. Dit was ook een van de redenen van ons protest in Opole.

Tot op vandaag (18 mei) ben ik er nog steeds niet zeker van dat de rekening is betaald. Ik heb een brief ontvangen van het ziekenhuis, doorgestuurd via Eurocontract, maar de bevestiging van de betaling was er alleen met de hand op geschreven. De Groenflex/Eurocontract zaak is echter nog steeds niet helemaal afgedaan. In feite is deze zaak pas afgerond, als alle bedrijven hun medewerkers niet meer behandelen alsof zij waardeloos zijn. Wat de uitzendbureaus doen is een hedendaagse vorm van slavernij. Dus de campagne van de ZSP gaat door tot de dag van vandaag, met hulp van de vrienden van de AGA en de OZZ IP.

De problemen thuis zijn echter nog niet voorbij. Ik kan me nog steeds niet veroorloven een dag vrij te nemen. Ik heb ook persoonlijke problemen, ontstaan door mijn werk voor Groenflex/Eurocontract. En ik moet de schulden afbetalen die ik gemaakt heb voor deze ongelukkige reis.

Tot slot wil ik iedereen bedanken die zich voor mijn zaak heeft ingezet, in het bijzonder de mensen van de ZSP, OZZ IP en FA in Polen en de vrienden van de AGA in Nederland. Helaas bestaan er geen grenzen aan uitbuiting, armoede en gebrek aan respect voor arbeidersrechten, maar – zoals ik heb ondervonden – bestaan er ook geen grenzen voor vriendschap en solidariteit in de strijd tegen zulke misdaden.
Michal

De tekst is een bewerking van een interview met Michal dat werd gehouden voor de Provinciale Zeeuwse Courant. Een Engelse versie is online beschikbaar op de website van de ZSP: http://zsp.net.pl/node/131.

MY BODY MY CHOICE

Demonstreer mee!
Zaterdag 12 Dec.

13:00 uur op de Dam in Amsterdam

Vecht voor het recht op abortus en keuzevrijheid van vrouwenwereldwijd

Op zaterdag 12 december demonstreren wij voor het recht op abortus en keuzevrijheid van de vrouw. En dat is nodig! Want ook in Nederland proberen conservatieve christelijke partijen en organisaties deze rechten te ondermijnen. Schreeuw om Leven loopt op 12 december in Amsterdam een kruistocht tegen abortus. Dit willen wij niet ongemerkt voorbij laten gaan. Wij gaan die dag ook de straat op om een sterk tegengeluid te laten horen. Want iedere vrouw heeft het recht in alle vrijheid haar keuzes te maken.

Wees strijdbaar en solidair!
Kom ook!

Dolle Mollies
www.mybodymychoice.wordpress.com

ENKELE DADEN VAN REVOLTE VAN DE LAATSTE TIJD

Af en toe, 's nachts, of in het midden van de dag,
verstoren daden van revolte de schijnbare sociale vrede.
Opdat deze daden tussen elkaar mogen spreken en
diegenen mogen inspireren die de woede in de buik hebben
en het verlangen naar vrijheid in het hart.
Om deze wereld te bestormen, overal, altijd!

6/6 Amersfoort -
Afgelopen nacht (6 juni) zijn er een aantal ramen ingegooid bij het uitzetbureau Adecco in Amersfoort. Omdat dit bedrijf cipiers werft voor het internationale beveiliging bedrijf G4S (Group 4 Securicor). Die jaarlijks tienduizenden mensen zonder papieren opsluit omdat ze volgens dit westerse kapitalistische systeem niet thuis horen in Europa. Terwijl de Nederlandse consumptie en winst lust bevredigd word door landen waar deze papierlozzen vandaan komen. Deze intolerante, repressieve staat, met al haar camera's, controles op straat en razzia's. Moet net zo hard worden aangepakt en vernietigt als de bedrijven en instellingen die deze deportatiemachine mogelijk maken. Waaronder valt architecten bureaus, catering bedrijven, uitzendbureaus enz.

30/7 Amsterdam –
afgelopen nacht hebben we het correspondentieadres van de Stichting World Congress of Families bekogeld met een aantal verbommen en een aantal teksten op hun muren achtergelaten. om het christenfundiecongress te laten , dat ze niet welkom zijn in onze stad!

23/8 Rotterdam -
Op 23 augustus 2009 werden bouwcontainers op het terrein van het in aanbouw zijnde nieuwe dententiecentrum voor illegalen in Rotterdam in brand gestoken. De bouwcontainers brandden volledig uit, de schade is groot. De aanval werd later opgeëist door 'Anarchist Fire'. De bedrijven die het centrum bouwen, Ballast Nedam en Strukton, waren volgens krantenberichten reeds eerder het doelwit van acties.

27/9 Steenokkerzeel (Belgie) -
Op zondag 27 september vond een demonstratie plaats aan het detentiecentrum 127bis en de werf van het nieuwe detentiecentrum in Steenokkerzeel, pal naast de landingsbaan van de luchthaven.Er waren een vijftigtal mensen aanwezig. Vanuit het centrum werd er veel geroepen, op de ramen en de tralies geslagen. Er was ook een spandoek die zei 'Tegen alle gevangenissen. Lang leve de revolte'. Op een gegeven moment werd er beslist via de velden naar de werf van het nieuwe centrum te gaan. De politie liet begaan en begaf zich niet op de werf. Langs de andere kant slaagden een dertigtal mensen erin de omheining neer te smijten en op de werf te gaan. Toen werden verschillende verfbommen gesmeten naar enkele graafmachines. Er werd ook zand in de dieselreservoirs van machines gedaan. De politie kwam aangehold, maar de betogers trokken op tijd terug. Terug aan 127bis, begon de sfeer te verharden, vooral van binnenuit. Sommige gevangenen probeerden de ramen te breken. Een tijd later werd de bijeenkomst ontbonden. Niemand werd gecontroleerd.
Het is ongetwijfeld aangenaam om ook op de werf wat schade toe te brengen. Nochtans kunnen de bedrijven zoals BESIX, VALENS, Waterman TCA, SECO, Bontinck Architecture,... die het centrum bouwen op vele plaatsen geraakt worden en vooral daar waar ze het niet verwachten. De werf van het nieuwe centrum bevindt zich op één plaats, het is één afgelijnd stuk terwijl de radertjes van de deportatiemachine overal te vinden zijn. Saboteer de deportatiemachine overal! Tegen alle gevangenissen, tegen alle grenzen!

28/9 Zoetermeer -
Afgelopen nacht (28 september) heeft Betonrot in Zoetermeer de voordeur en auto's van de heer Mast besmeurd met rode verf. Tevens zijn de banden van zijn auto's geplat. De waarschuwing 'Stop DC-16!' pronkt op zijn gevel. De heer Mast is ingenieur en directeur van het ingenieursbureau Smits van Burgst. Dit ingenieursbureau (onderdeel van consortium DC-16) verdient geld aan het ontwerpen van de beveiliging van het in aanbouw zijnde detentiecentrum Zestienhoven in Rotterdam.
Hij doet, net als al zijn collega's bij DC-16, ook maar zijn werk. Werk dat direct bijdraagt aan de opsluiting van onschuldige mensen, werk dat een repressief systeem in stand houdt, werk dat het verre menselijke leed dat onze Nederlandse levensstijl veroorzaakt zoveel mogelijk op afstand houdt, achter tralies verbergt, uitbuit en deporteert.

28/09 Berlijn (Duitsland) –
Een barricade wordt in brand gestoken in solidariteit met Alex, Christoph en de 1mei-gevangenen. Tegelijkertijd wordt een spandoek over de weg gespannen en worden flyers uitgedeeld.

10/10 Poitiers (Frankrijk)
Tijdens een demonstratie tegen de bouw van een nieuwe private gevangenis in Vivonne zijn 18 mensen aangehouden. Ongeveer 250 mensen begonnen afgelopen zaterdagavond tijdens de demonstratie plotseling banken en winkels aan te vallen. Overal werd anarchistische graffiti gespoten en mensen verdedigde zichzelf tegen de rubber kogels van de rel politie met canvas doeken. De politie werd blijkbaar compleet overvallen door de gebeurtenis en pas na langer dan een uur werd de situatie weer iets rustiger. Tijdens de demonstratie zijn 18 mensen aangehouden waarvan 3 afgelopen maandag direct veroordeeld zijn tot gevangenisstraffen van 1 tot 4 maanden.

15/10 Sint-Denijs-Westrem (Belgie) –
Rond 11u vallen twintig gemaskerden de kantoren van de bouwfirma BESIX binnen. Ze slopen de inboedel (computers, schilderijen, bureaus, balie,...), smijten verfen stinkende producten en laten slogans achter 'No Border' en '127tris nooit'. Besix bouwt mee aan het nieuwe gesloten centrum nabij Steenokkerzeel.

15/10 Den haag –
Op de dag dat de 2e kamer het kraak verbod zou bespreken was er op Het Plein een groot tentenkamp met honderden krakers uit het hele land. Op een gegeven moment vond dat de politie het lang genoeg had geduurd en begon mensen intesluiten wat eindigde in 100 arrestaties. als reactie hierop werden die avond overal in Den haag vuilcontainers in de vik gestoken en brandende barricades opgeworpen.

16/10 Leiden –
Afgelopen nacht werd door de Chai Militia Support Group in Leiden tegen het aankomende kraakverbod. Het gemeente huis met verf bekogeld En bij verschillende politiebureaus en 2 politie auto's de ramen ingegooid.

FACELESS RESISTANCE

Hoewel er al enige jaren binnen Zweedse radicale kringen wordt gediscussieerd over 'faceless resistance' als concept, is het, voornamelijk door vertragingen met vertalingen, pas vrij recentelijk opgepikt in Engels sprekende delen van de wereld. In dit artikel zal ik voornamelijk kijken naar het werk van de (Zweedse groep red) Kämpa Tillsammans (Vecht Samen) die de basistheorie van 'Faceless Resistance' hebben ontwikkeld. Ook zal ik deze ideeën in hun historische en maatschappelijke context plaatsen en andere tendensen introduceren die erdoor beïnvloed zijn en zich de theorie eigen hebben gemaakt.

Genesis - Zweden post anti-globaliserings beweging.

De radicale beweging in Zweden kende rond deze eeuwwisseling, net als in veel andere landen, weer een massale opleving door de anti-globaliserings beweging. Deze beweging bereikte in Zweden haar hoogtepunt tijdens de EU-top in Göteborg in 2001, die culmineerde in het neerschieten van enkele demonstranten en de brute inval in het 'convergence centre'. Vergelijkbaar met ontwikkelingen in Ierland, de VS en Engeland, na het momentum en de energie opgewekt door de anti-globaliserings beweging, brak een tijd van zelfreflectie en interne discussies aan toen activisten op zoek gingen naar de volgende te nemen stap. In Zweden nam deze volgende stap, wellicht door een al meer als honderd jaar teruggaande traditie van syndicalisme, de vorm aan van een focus op werkvloer gebaseerde confrontatie met kapitalisme.

Op dit punt waren verscheidene studie groepen in Zweedse steden al bekend geraakt met de alternatieve, marxistische traditie, variërend van Italiaanse operaismo tendensen (in het Nederlands arbeiderisme genoemd) uit de jaren '60 en '70, naar het autonome marxisme van Harry Cleaver en weer terug naar grondige studies van Marx' originele werken. Sommige van deze studiegroepen zouden de kern gaan vormen van toekomstige initiatieven vanuit de beweging, bijvoorbeeld in Stockholm het zwartrijders initiatief 'Planka.nu', het 'Women's Pilitical Forum', uitgeverij Roh-nin, stakingsondersteuning groep 'Stockholm United Commuters' en internet tijdschrift 'The Daily Conflict'. Al deze initiatieven komen voort uit een studiegroep uit Stockholm genaamd Stockholm Autonomist Marxists. Tegelijkertijd was er een stroming binnen het SAC (de syndicalistische vakbond) genaamd Folkmakt (Volksmacht) die zich engageerde in andere theoretische lijnen en een kritiek ontwikkelde aangaande de bureaucratie binnen SAC als wel het activisme van de anti-globaliserings beweging.

Kampa Tillsammans en de andere arbeidersbeweging.

Een groep die voortkwam uit deze vruchtbare omgeving, was een collectief van mensen uit Malmö en Göteborg genaamd Kämpa Tillsammans!. Zij namen als uitgangspunt dat je niet de dagelijkse werkervaringen en de strijd daartegen kan negeren, in tegenstelling tot gevestigd links die klassenstrijd als een formele strijd bestaande uit vakbondsconflicten, stakingen, picket-lines en onderhandelingen ziet.
Dit standpunt was gevormd door theoretisch inzicht en praktijkervaring op de werkvloer. Nadat leden waren begonnen aan hun eerste vaste banen op de fabrieksvloer, sloten ze zich aan bij de vakbond en proberen daar van binnen uit veranderingen teweeg te brengen die de werkomstandigheden zouden verbeteren. De vakbondsorganisatoren bleken echter compleet ongeïnteresseerd in hun klachten en niet bereid een stap verder te gaan met de problemen. Ze waren eigenlijk verrast dat deze jonge mensen, die op basis van een tijdelijk contract aan het werk waren, überhaupt lid waren! En geleidelijk aan kwamen de jonge arbeiders tot de conclusie dat de echte actie niet zou komen vanuit vakbondsstructuren maar vanuit de informele organisatie van arbeiders. Door de frustratie waar de groep op praktisch gebied tegen aan liep bij vakbond

gebaseerde organisatie, ontwikkelde hun verbintenis met Marxistische traditie en dan speciaal die, die het accent op het belang van werkervaring boven theorie legt. De Italiaanse arbeideristische traditie argumenteert dat de samenstelling van de werkende klasse aan het veranderen is en ontwikkelde daarom het gebruik van 'arbeiders getuigenverklaringen' om constant de levendigheid en de relevantie van revolutionaire theorie te vernieuwen. De oriëntatie van zulke verklaringen kwamen overeen met de ervaringen die Kämpa Tillsammans zelf had opgedaan en zij concludeerden dat de meest vruchtbare omgeving voor onderzoek en interventie zou liggen in wat de Indiase groep Kamunist Kranti 'constante, ontelbare, stiekeme, onvoorspelbare activiteiten door kleine groepjes arbeiders' noemde. Dergelijke 'onvoorspelbare activiteiten' weigeren acceptatie van een passieve rol binnen het productie proces of in het naleven van klachten, wat constant werd geprobeerd te verijdelen door vertegenwoordigers van de arbeiders zelf evenals als hun bazen.

Klassen samenstelling?

''Geen enkele strijdmethode of organisatiemodel kan eeuwig overeenkomen met de klassensamenstelling. Een groot deel van links is niet in staat hun politiek te vernieuwen wanneer de maatschappij verandert. Zij blijven vasthouden aan hun oude waarheden en proberen wanhopig een verouderd inzicht op de werkende klasse te projecteren. De klassenstrijd heeft gevestigd links onvermijdelijk achtergelaten en oude politieke waarheden ouderwets gemaakt. Dit is een belangrijke verklaring waarom communistische partijen, vakbonden en andere linkse organisaties die ooit een aanzienlijke politiek relevantie hadden, tegenwoordig compleet buiten de realiteit staan.'' Kampa Tillsammans! No peace in the Class War!

Centraal staat in de handelswijze van Kampa Tillsammans dat radicale theorie in nauw verband moet staan met de daadwerkelijke realiteit van de samenstelling van klassen. Wanneer de organisatie van het productieproces verandert in reactie op diverse factoren (van veranderingen in de afzetmarkt en nieuwe technologieën tot de ontwikkeling van klassenstrijd) zal de arbeidersklasse ook veranderen en dit zal zich uiten in vormen van organisatie en strijdmethoden.

Bijvoorbeeld; de vroege arbeidersbeweging in Centraal en West Europa was gebaseerd op een organisatievorm van werk waarin productie, geconcentreerd in fabrieken, voornamelijk werd uitgevoerd door geoefende arbeiders. Deze arbeiders organiseerden zich in ambachtsvakbonden en eisten zeggenschap over de productie. Arbeideristische academici beargumenteerden dat én deze vorm van verzet én het doel an sich, gerelateerd waren aan specifieke werkomstandigheden en niet aan enige objectieve theoretische 'correctheid'. Zij wezen erop dat de resulterende protesten kapitalisme dwongen om deze werkregeling te veranderen, namelijk door het implementeren van zowel nieuwe technologieën als management technieken (respectievelijk lopende band werk en Taylorisme), reorganisatie van het productieproces en omscholing. Hierdoor verminderde het vakmanschap dat als basis van arbeidersmacht diende en werd zodoende de tot dusver dominantie organisatievorm ondermijnd: het vakgenootschap. Vanuit deze reorganisatie werden oudere vormen van protest irrelevant en nieuwe vormen ontwikkelden zich om de veranderde context te passen.
Deze analyse heeft een directe consequentie voor revolutionairen: doordat klassenbewustzijn en actiemethoden constant veranderen kunnen revolutionairen niet simpelweg theorieën van voorgaande generaties accepteren. We hebben als plicht om de veranderende samenstelling te onderzoeken om een theorie te kunnen ontlenen uit de getrokken lessen die in deze realiteit passend is. Het werknemersoverleg staat hier in centraal; in dit overleg wenden opstandelingen constant de ervaringen van klassenstrijd aan om hun eigen vooroordelen uit te dagen en om een constant evoluerende revolutionaire theorie te creëren.

Workers Inquiries or Workplace stories?

Traditioneel neigen getuigenverklaringen van arbeiders ernaar nogal formeel te zijn, vaak bestaande uit vragenlijsten en formele interviews. De leden van Kämpa Tillsammans besloten tot een andere, vaak humorvolle aanpak om hun eigen werkervaringen te documenteren, er lessen uit te trekken en te publiceren op internet. Ze kozen bewust voor een verhalende vorm omdat ze willen dat arbeiders betrokken raken door de verhalen op een manier die niet mogelijk is met formele onderzoeken. Kim Muller van Kämpa Tillsammans legt uit wat het inhoud om een arbeider te zijn; arbeiders communiceren niet met elkaar door middel van

"geschreven pamfletten, maar door te praten en door het vertellen van verhalen." Verhalen leveren dus een veel betere manier om een tot nieuw arbeidersdiscours te komen dan droge analyse en documentatie.

Deze praktijk heeft sindsdien aan populariteit gewonnen binnen de Zweedse arbeidersbeweging, met vele militanten die vanaf hun werkplek verslag uitbrengen op sites zoals Forenadevardare.se (voor de gezondheidszorg) of Arbetsfornedringen (voor werkzoekenden). Het gebruik van bloggen vanaf de werkvloer kan makkelijk werkervaringen helpen delen, de verschillende politieke dimensies van dagelijkse conflicten laten zien en aanwijzingen geven over de veranderende samenstelling van de arbeidersklasse. Een zo'n blog, 'Postverket' wordt geschreven door post medewerkers. Zij zien het als een manier om de discussies die in de kantine of op de werkvloer beginnen, verder te laten ontwikkelen en ook om die discussies te laten circuleren onder werklieden op andere afdelingen en op andere plaatsen in het land. En in ruil kunnen de discussies op het blog ook dienen als basis voor verdere discussie en actie binnen de werkplek.

De schrijvers hebben ondervonden dat, eenmaal op het blog gezet, hun collega's het begonnen te lezen en te discussiëren met andere collega's, wat weer helpt om hun ideeën verder te ontwikkelen en hun kritiek aan te scherpen aangaande de bazen en het werk zelf. Daarom heeft bloggen op de werkvloer voor de Zweedse beweging een paar verschillende functies. Aan de ene kant kunnen arbeiders door online te publiceren hun individuele werkvloer overstijgen om hun ervaringen en ideeën te koppelen met andere arbeiders aan de andere kant van het land. Het brengt een verdieping van politieke argumenten en kritiek op gang. Aan de andere kant kan werkplek bloggen zorgen voor een nieuw discours qua werk en helpen een basis te vormen voor een nieuwe identiteit van de werkende klasse. Voor velen staat de term 'werkende klasse' synoniem aan een dozijn saaie clichés, waarvan geen enkele van toepassing is op hun ervaringen. Verhalen en ervaringen van hedendaagse werkplekken kunnen helpen om een relevantere conceptie van arbeid en klasse te populariseren en dat kan op zijn beurt weer helpen de mobilisatie van de werkende klasse aan te zwengelen.

Samen Strijden!

Deze protesten of werkwijzes die het management direct raakten en onze levens onmiddellijk makkelijker maakten, gingen we 'Faceless Resistance' noemen uit gebrek aan een betere naam. Dit was gedurende een tijd waarin links, onze politieke omgeving, voor een groot gedeelte vond dat het 'kalm' en 'vredig' was op de werkvloeren, dit in sterke tegenstelling tot ons begrip van onze situaties op de werkvloer. Ik argumenteer nog steeds dat een dagelijkse klassenstrijd aan de gang is en dat geen vrede mogelijk zal zijn zolang kapitalisme bestaat.Kampa Tillsammans! Self-activity, strategy, and class power.

Het resultaat van de onderzoeken van Kampa Tillsammans deed hen tot de naam Faceless Resistance komen. Dit refereerde naar alle kleine vormen van verzet op de werkvloer die, onopgemerkt worden door traditioneel links, maar vitaal zijn voor hun begrip van klassenstrijd. Deze lijst is bijna oneindig maar bestaat uit dingen zoals extra toiletpauzes nemen, geld of andere dingen van de werkvloer stelen, eerder uitklokken of de baas een klootzak achter zijn/haar rug noemen. Terwijl deze voorbeelden triviaal lijken zijn ze belangrijk daar ze de strijd tussen onze aspiraties voor een degelijk menselijk leven en de constante druk om onze levens te reduceren tot simpelweg een bijdrage aan het productie proces, vertegenwoordigen. Bovendien kan strijden op deze wijze een directe voldoening geven, bijvoorbeeld in plaats van een langgerekte vakbondsonderhandeling voor minder uren te moeten ondergaan, zal iemand door het heft in eigen hand te nemen door eerder weg te gaan direct het doel bereiken en daarmee bewust worden van zijn of haar eigen macht.

Dit impliceert natuurlijk niet dat klassenstrijd enkel en alleen zou moeten bestaan uit deze kleine, geïsoleerde vormen van verzet, maar wel dat deze kleine handelingen collectiviteit opbouwen tussen arbeiders welke dan weer de basis kan vormen van grotere vormen van verzet. Deze 'arbeiders collectieven' hebben veel weg van de zogenaamde 'affiniteitsgroep' wijze van organisatie de leden van Kampa Tillsammans hebben 'geleerd' van de anti-globalisatie beweging. Zij stellen dat een collectief opgebouwd kan worden in drie fasen; 1) samen werken, 2) samen plezier hebben, 3) samen strijden! Op de werkvloer ontwikkelen we vaak natuurlijk een gevoel van solidariteit naar gelang we samenwerken om problemen op te lossen en de tijd door te komen. Echter, er zijn bijna altijd barrières, zoals hiërarchieën gebaseerd op afkomst, geslacht,

functie en leeftijd, die de ontwikkeling van collectieve actie limiteren. Het bestuur speelt vaak in op deze scheidslijnen door verschillende opdrachten aan mannen toe te kennen als aan vrouwen of door buitenlanders de ergste baantjes te geven. Het is noodzakelijk om deze hiërarchieën neer te halen wil het mogelijk zijn om **solidariteit tussen arbeiders te ont**plooien en de deur naar collectieve actie te openen.

De affiniteit tussen arbeiders kan zich ontwikkelen door rond te dollen en samen plezier te hebben op de werkvloer en daarbuiten. Terwijl veel bedrijven proberen om avondjes uit en 'fun events' te gebruiken om teamspirit en goede relaties tussen bestuur en werknemers te bouwen, beargumenteerd Kampa Tillsamans dat het van vitaal belang is voor de opbouw van een sterk arbeiders collectief, om samen plezier te hebben weg van de bazen. Natuurlijk is het niet het punt van deze acties om met al je collega's bevriend te raken; dit is een 'politiek van kleine stapjes' door te beginnen met deze kleine daden kan men bouwen aan de solidariteit en vertrouwen tussen arbeiders welke er voor kan zorgen dat er geleidelijk aan steeds grotere problemen aan gegaan kunnen worden.

Struggle in, with or against the unions?

Een van de ongebruikelijke kenmerken van de Zweedse arbeidsmarkt is, in vergelijking tot Engeland en Ierland, het hoge percentage van **vakbondsorgansatie (80% van de** werknemers in 2005). Dit doet natuurlijk de vraag rijzen hoe de ideeën van Faceless Resistance zich verhouden tot vakbondsorganisatie; zijn zij ertegen, vullen zij het aan of negeren ze het? De aanwezigheid in Zweden van SAC, een grote syndicalistische vakbond, stelt deze vraag in een scherper contrast. Kampa Tillsammans neigt ambivalent te blijven over de vraag van vakbondsorganisaties, stellende dat zij noch voor noch tegen vakbondsorganisaties zijn; vakbonden zijn een 'fact of life' voor arbeiders in de eerste plaats en zolang mensen **hun werk moeten verkopen zullen** vakbonden er zijn om de deal te af te handelen. Focussen op de vraag **van vakbondsorganisatie is voor** Kampa Tillsammans een vergissing, de echte kracht in een conflict schuilt in opstandigheid op de werkvloer, ongeacht of zich dit nou uit door middel van een vakbond tot uiting komt of niet, stellende dat "ongeacht de kijk op de rol van de vakbonden, is elke succesvolle strijd op de werkvloer ontsproten uit solidariteit tussen de werklui; een sterk collectief van arbeiders." Dus de rol van de revolutionairen zou liever in de opbouw van het arbeiders collectief moeten liggen dan in de opbouw van de vakbond. Het raamwerk van de vakbond kan worden gebruikt voor geschillen wanneer dat gepast blijkt, maar ook verworpen worden wanneer niet. De basis voor de strijd zal altijd moeten liggen in de solidariteit en organisatie van de arbeiders.

Ondanks deze ambivalente houding jegens vakbondsstrijd bleken de ideeën van Faceless Resistance aan te passen te zijn voor een vakbondscontext binnen Sac en LO (de be**langrijkste vakbondsfederatie). De** ideeën van Kampa Tillsammans hebben het mogelijk gemaakt een recente reorganisatie binnen SAC te beïnvloeden, welke heeft geleid tot een verschuiving van de oriëntatie van de vakbond; weg van een dienstverlenend vakbondsmodel gebaseerd op behandeling van conflicten, naar een meer strijdvaardige positie die werknemers meer macht geeft over hun eigen conflicten en de rol van locale afdelingen doet vergroten. Dit ging hand in hand met oppositie tegen 'organisatorisch chauvinisme', dat erkent dat de primaire activiteit van de vakorganisatie het winnen van conflicten en niet van leden zou moeten zijn.

Ondertussen heeft een netwerk van **werkplaatsmilitanten, genaamd Folkrörelselinje en georganiseerd in de LO, de ideeën van Faceless** Resistance geïncorporeerd binnen **hun eigen vakbond welke binnen** de vakorganisatie werkt om sterke werkplaatscollectieven op te bouwen. Voor hen is Faceless Resistance een alternatief instrument dat in het organisatorhandboek staat en die, **daar waar andere instrumenten** ongepast kunnen zijn, gebruikt kan worden.

Conclusie:

Het concept van Faceless Resistance is erg bruikbaar voor hedendaagse revolutionairen. De financiële crisis en de bezuinigingen en gedwongen ontslagen die het vereiste, hebben opnieuw de weg gebaand voor een wijdverspreide opstandigheid op de werkvloer die zolang dood leek te zijn. Nu kunnen vele jonge strijdlustigen de kans aanwenden om deel te nemen aan een zinvolle organisatie van hun arbeidsplaatsen. De lessen van Kämpa Tillsammans over het opbouwen van arbeidsplaatscollectieven als de basis voor opstand lijken bovendien relevant wanneer de zwakheden van hun werkplekorganisatie bloot worden gelegd door het falen van de door de vakbond georganiseerde protesten. Een ar**beidsplaatsstrategie die focust op** organisatie binnen de vakbond is niet bijster bruikbaar in situaties waar überhaupt geen beroepsorganisatie is of als deze alleen op papier blijkt te bestaan. Dit wil niet zeggen dat revolutionairen moeten weigeren om binnen vakbonden te werken maar dat die beslissing altijd een pragmatische moet zijn gebaseerd op de specifieke omstandigheden binnen de arbeidsplaats en de tactieken die het meest waarschijnlijk opstandig onder de arbeiders zal ontwikkelen. Het gebruik van verhalen van de werkvloer en bloggen is ook erg relevant. In een maatschappij waar discussies gebaseerd rond een traditionele klassenidentiteit afgedaan en niet meer van deze tijd lijken, is de formulering van een nieuw discours van klasse vitaal. Dit kan niet gebaseerd worden op de oude basis van klassenidentiteit maar juist op de dagelijkse werkervaringen en de vaak onzichtbare strijd daar tegen. Werkplaatsverhalen kunnen revolutionairen voorzien van een manier om direct met arbeiders te communiceren, om een nieuwe **klassenidentiteit te vormen en om** te helpen de beweging op te bouwen die het loonsysteem teniet zal doen.

It is often said that Anarchists live in a world of dreams to come, and do not see the things which happen today. We do see them only too well, and in their true colors, and that is what makes us carry the hatchet into the forest of prejudice that besets us.